

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΓΙΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βίλμπερι κα. α Ἐστίας

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὐρίσκονται παρ' ἡμῖν
καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἔοθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ κεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυ-
πόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα
τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελ-
λούσης δὲν εἶναι δεκτά. —
Πᾶσα ἀγγελία ἀφορώσα εἰς
τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διευθυ-
σαι ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλου-
γραμματοσήμον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτόπισιν νέας ταινίας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΔΗΛΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

11 Ὁδὸς Μουσῶν 11

Ἀπέναντι Νέας Ἐφημερίδος

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτή μόνον ἐντὸς οκτῶ
ἡμερῶν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ σημερινὴ ἑορτὴ ὑπὲρ τοῦ Ἀσύλου τῶν Ἀνιάτων.—Κλεοπάτρα, Β' κατὰ τὸν Α. Δουμᾶν (ὑπὸ κ. Ἑλένης Γεωργιάδου).—Ἡ χειραφετημένη (ὑπὸ Μάξας).—Γυναῖκες στρατιῶται (κατὰ τὸ Γαλλικόν, ὑπὸ ἑρανιστρίας).—Στὸ νησί τῆς Κερκύρας (ὑπὸ δος Εἰρήνης Ζαβιτσάνου).—Τέχνη, ἄνθη, θέατρον.—Σύλλογος ὑπὲρ τῆς γυναικείας υγιεινῆς.—Φιλανθρωπία.—Ἀλληλογραφία.—Συνταγαί.—Εἰδοποιήσεις.—Ἐπιφυλλίς.—Τὸ μαγικὸ ὄραμα (ἀπὸ τὰ λόγια τῆς πλώρης τοῦ κ. Α. Καρκαβίτσα).

Ἡ ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΕΟΡΤΗ

ὑΠΕΡ ΤΟΥ ΑΣΥΛΟΥ ΤΩΝ ΑΝΙΑΤΩΝ

Ὅ,τι ἡ φιλανθρωπία κατὰ τὰ τέλη τοῦ αἰῶνος αὐτοῦ ἐπενόησε διὰ νὰ ἀνγκάζῃ καὶ τοὺς μᾶλλον σκληροὺς καὶ τοὺς μᾶλλον ἐγωῦστὰς νὰ παρέχουν τὴν συνδρομὴν των εἰς τοὺς δυστυχεῖς εἶναι θαυμάσιον. Κατ' ἀρχὰς μὲ τὴν παλάμην ἀνοικτὴν γυναῖκες, ὠραῖαι νέαι καὶ ἀριστοκράτιδες κατήλθον εἰς τὴν ἐταιρείαν ὑπὲρ τῶν πασχόντων, ὑπὲρ τῶν δυστυχῶν. Τότε ἀκόμη τὰ γυναικεῖα βλέμματα ἐξήσκουν μεγάλην πειστικὴν δύναμιν καὶ ὁ μᾶλλον σκληρὸς καὶ ἀκαρδὸς ἔλυε τὸ βαλάντιόν του, ὄχι χάριν τοῦ πάσχοντος, ὅσον χάριν τῆς ἐπαιτούσης ὑπὲρ αὐτοῦ.

Βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ὁ κόσμος ἐξοικειώθη εἰς τὸ τέχνασμα τοῦτο καὶ πολλάκις ἢ ἐπὶ ὄρας ἐπαιτεία δὲν ἐπέφερον ἢ ἐλάχιστα μόνον ποτά. Αἱ γυναῖκες τότε τὰς ὠραίας καὶ ἀβρὰς χεῖράς των ἔθηκν εἰς ἐνέργειαν, καὶ ὑπὸ τοὺς μαγικοὺς δακτύλους των ἐξήλθον καλλιτεχνήματα ἀληθινὰ, τὰ ὁποῖα ἀντεπροσώπευον χρηματικὴν τινα ἀξίαν. Αἱ τέως ἐπικίτιδες ἔγειναν οὕτω βιομήχανοι καὶ ἔμποροι ἐνταυτῷ, χάριν τῶν δυστυχῶν πάντοτε.

Ὁ νεωτερισμὸς ἐπέτυχε. Δίδεται, κύριοι, ἀλλὰ δὲν ἐλεεῖτε πλέον. Ἀπλῶς ἀγοράζετε. Καὶ ἡ ἀξία τοῦ ἐμπορεύματος ἀνήρχετο τόσον περισσώτερον, ὅσον ἡ ἔμπορος ἔτατο ὑψηλό-

τερα καὶ αἱ χεῖρές της αἰ ἀσυνείηστοι εἰς τὴν ἐργασίαν ἐκοπιάζαν περισσώτερον.

Ὁ ἵπποτισμὸς βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἔλαβε σπουδαῖον μέρος εἰς τὸ ἐμπόριον αὐτὸ τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ὠραίου ἐνταυτῷ. Πολλάκις ἐν κομποτέχνημα εὐγενοῦς καὶ ὠραίας κυρίας ἀνῆλθον εἰς τιμὰς ἀπιστεύτους, διότι οἱ ἀγορασταὶ προσήρχοντο ἀθρόοι καὶ τὸ πωλούμενον ἐξετίθετο εἰς πλειστηριασμὸν τόσαι ἦσαν αἰ ἐπαιτοῦσαι, ἀλλὰ καὶ τόσαι αἰ ἀνάγκαι τῶν πασχόντων.

Εἰς τὰς μεγαλοπόλεις τοῦ κόσμου, εἰς ἃς τόσαι ὑπάρχουν ἄπιοι καὶ ἄστεγοι, εἰατομύρια ὄλα συνκροῖζονται ἀπὸ τὰς ἀγορὰς αὐτάς. Δι' ἐν ρόδον, τὸ ὁποῖον μία γαλλίς δούκισσα ἰδιοχειρῶς ἐκαλλιέργει εἰς τὸ θερμοκήπιόν της, προσεφέρθησαν παρ' Ἀγγλοῦ εὐπατρίδου χίλιαι λίραι.

Καὶ ἀπὸ τὰ ρόδα τὰ ὁποῖα πωλοῦνται κατ' ἔτος εἰς τὸ περίφημον κτήμα τῆς Καλλιφορνίας, τὸ ὁποῖον φθισικαὶ κορασίδες κλλιεροῦν καὶ φθισικὴ ἐκτομυμυροῦχος χάριν τῶν ὁμοιοπαθῶν τῆς ἡγόρασε, προκύπτουν κέρδη, τὰ ὁποῖα ὄχι μόνον πικρατείνου μέχρι γήρατος τὴν ζωὴν εἴκοσι χιλιάδων ἀπόρων φθισικῶν, ἀλλὰ καὶ καθιστοῦν αὐτὴν εὐτυχῆ καὶ ἄνετον.

Σιγὰ, σιγὰ καὶ εἰς τὸν ἰδικὸν μας τόπον ἐνεκλιμακτίθησαν αἱ ὠραῖαι αὐταὶ καὶ εὐγενεῖς συνήθειαι καὶ ἀναλόγως τῶν μέσων, ἅτινα ἡ Ἀθηναϊκὴ κοινωνία διαθέτει ἀρκετὰ μέχρι τοῦδε συνελέγησαν ποσὰ ὑπὲρ πικροῖων φιλανθρωπικῶν σκοπῶν.

Οὕτω δὲν ἀπέμεινε μόνον προνόμιον τῶν ἐκατομυμυροῦχων ἢ φιλανθρωπία ὡς ἄλλοτε, ἀλλὰ μεγάλη καὶ εἰς τὴν πόλιν μας ἐδόθη ὄθησις καὶ ἐνίσχυσις εἰς γυναικεῖας ὁμάδας, αἱ ὁποῖαι νέους ἤνοιξαν εἰς τὴν φιλανθρωπικὴν δρόμους, καὶ πολλάς ἐπούλωσαν πληγὰς μὲ τὴν διοργάνωσιν τοιούτων ἀγορῶν. Καὶ καὶ οἱ σκληροὶ καὶ οἱ ἐγωῦσταὶ καὶ οἱ φιλάρργοι καὶ οἱ ἀκαρδοὶ εἰλκύνοντο εἰς τὰς ἀγορὰς αὐτάς, ὄχι διὰ νὰ ἀγοράσουν, ὄχι διὰ νὰ ἐλεήσουν, ἀλλὰ διὰ νὰ διασκεδάσουν.

Πριγκίπισσαι και βασιλίσσαι δὲν ἀπηξίωσαν νὰ πρωτοστατήσουν εἰς τὰς φιλανθρωπικὰς αὐτὰς συγκεντρώσεις και δὲν παρήλθεν ἀκόμη μὴν, ἀφ' οὗτου ἡ ἡγεμονία Σοφία εἰσέπραττεν ὑπὲρ τοῦ νοσοκομείου τῶν μικρῶν περὶ τὰς τριάντα πέντε χιλιάδας δραχμῶν.

Ἄλλ' ὅ,τι πλέον ἀπὸ φιλανθρωπίας μετεβλήθη εἰς ἐπικερδῆ διὰ τοὺς ἐπισκέπτας ἐπιχείρησιν εἶναι τὰ φιλανθρωπικὰ λαχεῖα, τὰ ὁποῖα ἐδῶ τὸ Ἄσυλον τῶν Ἀνιάτων ἐγκαινίασεν εὐθὺς ἀπὸ τὰ πρῶτα τῆς συστάσεώς του ἔτη. Διὰ τῶν λαχεῖων αὐτῶν ἐπιτρέπεται και εἰς τὸν πτωχὸν ἀκόμη νὰ πράξῃ τὸ πρὸς τοὺς δυστυχιστέρους καθῆκόν του, νὰ αἰσθανθῇ και αὐτὸς τὴν ὑπερτάτην τῆς εὐποιΐας ἡδονήν. Εἰς τὰ λαχεῖα αὐτὰ εἰς τὰ ὁποῖα δὲν διακινδυνεύει κανεὶς τίποτε, ἀλλὰ τούναντίον μὲ μίαν δραχμ. κερδίζει πάντοτε ἀντικείμενον πολὺ μεγαλητέρας ἀξίας, ἐγίστε και πενήντα και ἑκατὸν δραχμ., εἰς τὰ λαχεῖα αὐτὰ συρρέει πάντοτε πολὺς κόσμος, διότι και ὁ ἔχων τὴν διάθεσιν νὰ ἐξοδαύσῃ, δὲν δύναται νὰ τὸ πράξῃ, τόσον αὐστηρῶς τηρεῖται ἡ ἀρχὴ τῆς καταβολῆς μιᾶς και μόνης δραχμῆς δι' ἑκάστον κληρὸν.

Τοιοῦτοτρόπως δὲ κατωρθώθη διὰ τῶν εἰσπραξέων αὐτῶν νὰ ἐξασφαλισθῇ ἕν τακτικὸν εἰσόδημα εἰς τὸ Ἄσυλον τῶν Ἀνιάτων και νὰ συντηρῶνται ἐν αὐτῷ ὑπὲρ τοὺς τριάντα πασχοντες και ἰσοθίως κατὰδικοι τῆς ζωῆς. Σήμερον τὸ Ἄσυλον μὲ τὴν ἐορτὴν τοῦ ἐτησίου αὐτοῦ λαχείου του, ἦν διοργανῶναι εἰς τὸ Ζάππειον και ἡ ὁποία θὰ ἀρχίσῃ τὴν 4 μ. μ. ὄρα και θὰ παραταθῇ ἀργὰ τὴν νύκτα, θὰ ἐξασφαλίσῃ και πάλιν τὸν ἄρτον τῶν ἀπενῶν του και θὰ παράσῃ εἰς τὸν κόσμον τὴν πλέον εὐχάριστον και τερπνὴν διασκεδασιν τῆς περιόδου τῆς φιλανθρωπικῆς δράσεως, τοῦ νὰ βοηθήσῃ ἐν μέγῃ ἔργον χωρὶς νὰ ἐξοδαύσῃ σχεδὸν τίποτε.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ

Β'.

Ὁ Ἀντώνιος ὀρθῶς ἐπὶ τοῦ θρόνου του, ὅπου τὸν εἶχαμεν ἀφήσει, — διὰ νὰ ὀμιλήσωμεν περὶ τοῦ Καίσαρος, — παρηκολούθει διὰ τοῦ βλέμματός του τὸ θέαμα· ἐφ' οὗτον δὲ τὸ πλοῖον ἐπροχώρει, ἀντελήφθη ὅτι περὶ αὐτὸ εἶχον συγκεντρωθῆ ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς Ἀλεξανδρείας. Ὅταν οἱ ὀφθαλμοὶ του διέκριναν τὴν Κλεοπάτραν ὑπὸ τὴν σκηνὴν τῆς δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἀποσπασθῶν ἀπὸ αὐτὴν. Πρὶν ἢ ἡ Κλεοπάτρα ὀμιλήσῃ ὁ Ἀντώνιος ἦτο νικημένος. Τῆς ἐδειξαν τὸν Ἀντώνιον. Τοῦ ἔρριψεν ἕν βλέμμα κυρασμένον και ἐξηκολούθησε τὴν ὀμιλίαν τῆς μὲ τὴν ἐμπιστὸν τῆς Χαρμίονα.

Τὸ πλοῖον ἠγκυροβόλησεν, ἔρριψε δὲ ἐπὶ τῆς ὄχθης γέφυραν σκεπασμένην ἀπὸ θαυμασίων τάπητα. Ἡ Κλεοπάτρα ἐβάδισεν, ὡς τὸ βᾶδισμα νὰ ἦτο δι' αὐτὴν μέγας κόπος, στηριζομένη εἰς τὸν βραχίονα τῆς ἀκολουθοῦσας τῆς.

Ἐπὶ τῆς παραλίας τὴν ὑπεδέχθη ἀπεσταλμένος τοῦ Ἀντωνίου, ὁ ὁποῖος τὴν προσεκάλει νὰ δειπνήσῃ μὲ τὸν κύριόν του. Ἄλλ' ἀπεποιήθη, λέγουσα ὅτι ἐπρωτίμα νὰ τὸν δεχθῇ εἰς τὸ παλάτιόν της. Καὶ ἔπειτα ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον τῆς, ἀδιαφοροῦσα, ἐὰν ὁ Ἀντώνιος θὰ ἤρχετο ἢ ὄχι. Ὁ Ἀντώνιος ἤλθε και ἔμεινε κατὰπληγτος. Ἡ Κλεοπάτρα μετέβαλλεν εἰς παισιον θαυμάσιον πᾶν ὅ,τι τὴν περιέβλεπεν. Ἡ αἴθουσα, εἰς ἣν

ἐδέχθη τὸν Ὑπκτον ἦτο θαυμασίας μεγαλοπρεπεῖας και πλούτου και διὰ τὸν Ἀντώνιον ἀκόμη, ὅστις ἐνόμιζεν ὅτι εἶχεν εἶναι ὅλα τὰ θαυμάσια τῆς Ἀνατολῆς. Ἐτέρως ἀπὸ τὴν αἴθουσαν τοῦ θρόνου εἰς τὴν τοῦ γεύματος. Τὰ φῶτα ἐσκορπίζοντο ὡς ἀπὸ μαγικῆς χεῖρας. Παντοῦ αἱ φλόγες ἐσχημάτιζαν μορφὰς παραδόξους και γράμματα μυστηριώδη. Ἦτο ἕν δειρον ποιητοῦ τῆς Ἀνατολῆς πραγματοποιημένον. Ὁ Ἀντώνιος ἔμεινε μέχρι τῆς πρωῆς ἐπὶ τοῦ τρικλίνου τοῦ συμποσίου, γευσόμενος οἶνους θαυμασίους και φαγητὰ, τῶν ὁποίων ἠγγόει και αὐτὰ τὰ ὀνόματα.

Ἀρτίως τὴν Κλεοπάτραν, προσκαλῶν αὐτὴν εἰς δεῖπνον. Ἡ Κλεοπάτρα ἐδέχθη.

Ὁ δυστυχὴς Ὑπκτος ἔφερεν ὅλους τοὺς μαγείρους και ὅλους τοὺς θαλαμοστόλους και τοὺς μίμους και τοὺς γελωτοποιούς και τοὺς συμβούλους, οἱ ὁποῖοι ἠμποροῦσαν νὰ τοῦ δώσουν ὀδηγίαν διὰ τὴν ἐορτὴν. Ἀλλὰ ταχέως ἠνόνθησεν ὅτι οἱ κόποι του ἀπέβηκαν εἰς μάτην. Τὴν ἐσπέραν ὠμολόγησε μόνος του τὴν ἡττάν του, ἐνέπαιξε τὴν χονδροειδῆ και ἀγεγονοῦ πενιχρότητα τῆς ἐορτῆς του και γονυκλιτῆς πρὸ τῆς Κλεοπάτρας τῆς ἐξήγησε νὰ θέσῃ εἰς τὸν λαμὸν του τὰς βρυτέρας ἀλύτεις τῆς. Ἡ Κλεοπάτρα ἐν τῷ μεταξῷ εἶχε μελετήσῃ τὸν Ἀντώνιον και ἀναγνωρίσει εἰς αὐτὸν τὸν σκαιὸν στρατιώτην μὲ τοὺς χονδρὸς και ἀξέστους τρόπους. Κατήλθεν ἀπὸ τὸν θρόνον τῆς θεᾶς διὰ νὰ εὐρεθῇ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐπιπέδου τοῦ πνευματοῦ του.

Ὁ Ἀντώνιος τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἀπεσῶρη τρελλὸς ἀπὸ ἔρωτα. Εἶχε λησμονήσῃ ὅλα και τὴν Ρώμην και τὸν Ὀκτάβιον και τὴν Φουλβίαν και τὸν πόλεμον τῶν Πάρθων και ἠθελε μόνον νὰ μένῃ μὲ τὴν Κλεοπάτραν εἰς τὴν Αἴγυπτον.

Ὁλος ὑποταγμένος εἰς τὴν δύναμιν τῆς γοήτης, ἦτις, ἐνῶ οἱ προκατόχοι τῆς Ἑλληνικῆς βασιλείας μόνον ἐπέλιζαν αἰγυπτιακὰ, ὀμίλει αὐτὴ αἰθιοπικὰ, τρωαγωγδυτικὰ, ἐβραϊκὰ, ἀραβικὰ, συριακὰ, μηδικὰ, ἑλληνικὰ και λατινικὰ. Ἐγινε πάλιν νέος πλησίον τῆς νέας ἐρωμένης του, ἦτις διὰ τὸν Ἡρακλέα τῆς αὐτὸν εἶχε γίνῃ Βάκχη, διὰ τὸν στρατιώτην τῆς βιβαντιέρα και ἐπερνοῦσαν μαζῆ στιγμὰς μέθης, τὰς ὁποίας ὁ Πλούταρχος ὀνομάζει *αζῶν ἀμμητον*, θηρεύοντες, παίζοντες, πίνοντες.

Τὰς ἐσπέρας μετεμφιζόντο εἰς σκλάβους, ἔτρεχαν τοὺς δρόμους τῆς Ἀλεξανδρείας, ἐκτύπων τὰς θύρας, ὕβριζαν τοὺς πολίτας, και ραπίζοντες και ραπιζόμενοι ἐπέστρεφαν γελῶντες και περισσότερον εὐτυχεῖς. Τὴν ἡμέραν ἐψάρευαν εἰς τὸν ποταμὸν, μετέβαιναν εἰς τὴν Κανόπην, ἔσوران τὸ τόξον, τέχνην ἣν καλῶς ἐγνώριζεν ὁ Ἀντώνιος, και ἐψάρευαν, τέχνην ἣν ἠγνοῦσε. Ἐπειδὴ δὲ οὐδέποτε κατόρθωνε νὰ πιάσῃ εἰς τὸ δόλωμά του οὔτε μικρὰ, οὔτε μεγάλῃ ψάρια, ἔστειλεν ἕνα κολυμβητὴν νὰ προμηθευθῇ δύο-τρία ζωντανὰ ψάρια και νὰ τὰ περάσῃ κατὰ διχλείμματα εἰς τὸ ἀγκίστρι του. Ἡ Κλεοπάτρα, ἦτις ἀντελήφθη τὸ τέχνημα, συνεχάρη μὲ τὸν Ἀντώνιον, ἔστειλεν ὅμως ἰδικὸν τῆς κολυμβητὴν νὰ περάσῃ ἐν πικρὸν ψάρι εἰς τὸ ἀγκίστρον τοῦ Ἀντωνίου. Ὅταν ὁ Ἀντώνιος ἀνέστρεψε τὸ εὖρημα αὐτὸ ἐλοκίμασε νὰ θυμώσῃ. Ἄλλ' ἡ Κλεοπάτρα μὲ τὴν γλυκεῖαν ὡς ἄτιμα φωνὴν τῆς και εἰς τὸ ἀπαλὸν Ἰωνικὸν ἰδίωμα, τὸ ὁποῖον θὰ ὀμίλει και αὐτὴ ἢ θεᾶ τῆς ἡδονῆς τοῦ εἶπεν: Ἰμπεράτορ, ἄφησε τὸ ψάρευμα εἰς

ἡμᾶς τοὺς βυτιλεύοντας ἀπὸ τοῦ φάρου μέχρι τῆς Κανόπης. Σὺ ψάρευε πόλεις, βασιλεῖς και βασιλεία.

Φεῦ! ἔπρεπε νὰ ἐγκαταλείψῃ ὅλα αὐτὰ, διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ ὑπογράψῃ συνθήκην μὲ τὸν Ὀκτάβιον και τὸν Σίξον Πρωμπίον, νὰ ἐστρατεύσῃ κατὰ τῶν Πάρθων, και — ἐτεῖδῃ εἰς κρίσιν ὀργῆς ἡ Φουλβία εἶχεν ἀποθάνῃ — νὰ ὑπάγῃ νὰ νυμφευθῇ τὴν ἀδελφὴν τοῦ Ὀκταβίου!

(Κατὰ τὸν Ἀλέξανδρον Δουμᾶν) Ἐλένη Γεωργιάδου.

Ἡ ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΜΕΝΗ

(Συνέχεια)

Ἄν ὁ παράδοξος εἶναι τόσον ὠαῖος, εἶπεν ὁ Κώστας ἀνοίγων τὰ μᾶτια του, προεξορῶν ἀπὸ σήμερον καθε λογισμὸν μὲ τὴν ζωὴν. Καὶ ἀνεγειρόμενος ἀπὸ τὰ μεταξωτὰ μαζιλᾶκια και στρέφων και πάλιν γύρω τὸ βλέμμα του και θωπεύων μὲ μειδίσμα ἡδονῆς ἐν πρὸς ἕν ὅλα τὰ ὄρατα κομψοτεχνήματα, τὰ ὁποῖα ἐν τῇ ἀταξίᾳ τῶν ἀπετέλουσαν τόσον καλλιτεχνικὸν σύνολον, εἶπεν: Ἄν διέθετα χρήματα θὰ ἠγόραζα ἀμέσως τὸ σπιτάκι αὐτὸ, ἔτσι ὅπως εἶναι. Καὶ θὰ ἐξούσαμεν ἐδῶ ὅλην μας τὴν ζωὴν.

— Καὶ τὸ Σταυροδρόμι, και τὸν κόσμον και τὰ σαλόνια και τοὺς φίλους σου;

— Μοῦ φθάνεις ἐστὺ, καλὴ μου φίλη, σὺ ἡ ὁποία ἀξίζεις ὅλους τοὺς θησαυροὺς τοῦ κόσμου. Καὶ μὲ ἀληθῆ λατρείαν ἐπῆρε τὰ ὄρατα χεῖρα τῆς σοζύγου του μέσα εἰς τὰ ἰδικὰ του και ἤρχισε νὰ τὰ φιλήσῃ, σιγὰ και ἀπαλὰ ὡς φιλεῖ κανεὶς τὴν εἰκόνα θαυματουργοῦ Παναγίας.

Ἡ Μαρία ἠσθάνετο τώρα ὅτι τὸ μέγα βάρος, τὸ ὁποῖον ἐπέβη πρῶτῃ γερὰ τὴν ψυχὴν τῆς ἐγίνετο ὀλονὲν ἐλαφρότερον. Ἡ μελαγχολία τῆς διεσκέδαζετο και ἀσθημα ὑπερτάτης και πάλιν εὐτυχίας τὴν ἐκυρίευεν ὅλην. Δὲν ἐσκέπτετο πλέον οὔτε γονεῖς, οὔτε κόσμον, οὔτε τίποτε. Δὲν ἐσκέπτετο διόλου. Ἠθάετο μόλιον. Καὶ ὅ,τι ἠσθάνετο ἦτο τόσον ὄρατον, τόσον ἡδονικόν, ὥστε νὰ τῆς φέρῃ πλήρη και πάλιν ἔκλυσι ὅλων τῶν μελῶν τοῦ σώματος, πλήρη ἀδράνειαν εἰς ὅλην τὴν αὐτενέργειαν τοῦ εἶναι τῆς. Ἀφέθη νὰ πέσῃ μᾶλλον παρὰ νὰ καθίσῃ εἰς ἕνα χρυσοκεκτημένον σκαμνάκι, τὸ ὁποῖον εὕρισκετο ὑπὸ τοὺς πόδας τῆς· ἐκυρσε τὴν κεφαλὴν τῆς εἰς τὰ γόνατα τοῦ ἀνδρός τῆς, ἔφερε τὰ δύο χεῖρα τῆς γύρω εἰς τὴν κεφαλήν τῆς, ὡς διὰδινμα ἀπὸ χυτὸν ἀλάβαστρον, ἐκλείσει τὰ μᾶτια τῆς και ἔμεινε ἔτσι ἀκίνητος, πλέουσα εἰς τὴν μέθην τῆς εὐτυχίας τῆς.

Τὸ λεπτοφυὲς και εὐκαμπτον ὡς σιλφίδος σῶμά τῆς διέγραψε θαυμασίας ἐλαστικότητος γραμμὰς εἰς τὴν στάσιν τῆς ἐκείνην, ἀπὸ τῶν ὄμων, οἱ ὁποῖοι κατέληγον εἰς τὰς πρὸς τὰ ἄνω διευθυνομένης καμπύλας τῶν βραχιόνων και ἄφιναν ἐλευθέραν τὴν ἀπὸ τῆς ματαχάλης γραμμὴν νὰ χύνεται πρὸς τὴν μέσην, ἔως εἰς τὰς λαγόνας, αἱ ὁποῖαι ὑπὸ τοὺς κυματισμοὺς τοῦ λευκοῦ ἀπὸ Ἰνδικὸν κρέπι φορέματος ἐνθιμίζαν τὴν λεπτὴν πλαστικότητα ὠραίων ἀγαλμάτων ἀρχαίας ἐποχῆς.

Ὁ Κώστας τώρα πάλιν ἐβλεπεν ὑπὸ νέαν εἰκόνα τὸ κάλλος τῆς γυναικός του. Ὅλας αὐτὰς τὰς καλλιτεχνικὰς λεπτομερείας δὲν τὰς εἶχε ποτὲ παρατηρήσει, οὔτε εἰς τὴν Μα-

ριαν οὔτε εἰς τὰς τόσας γυναῖκας, τὰς ὁποίας εἶχεν ἀγαπήσει πρὶν. Ἠγάπα τὰς γυναῖκας, ὅσας εἶχε γνωρίσει, διότι ἦσαν γυναῖκες και διότι ἐν τῷ συνόλω τῶν τοῦ ἤρεσαν. Ἀλλὰ ποτὲ του δὲν ἀπελάμβανε τὸ κάλλος τῶν γυναικῶν, ὡς ἀπολαμβάνῃ ὁ καλλιτέχνης τὸ κάλλος τοῦ μοντέλλου του. Ποτὲ του δὲν ἠσθάνθη τὴν ὑπερτάτην αὐτὴν ἡδονὴν τῆς ὀράσεως, τὴν ὁποῖαν μόνον αἱ προνομιούχοι φύσεις αἰσθάνονται εἰς τὴν θέαν ἑνὸς ὄρατου ἀγαλματώδους σώματος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον πάλτεται ἡ ζωὴ και σφριγᾷ ἡ νεότης και τὸ εἶλα κυματίζει ὀρμητικὸν και χύνει ροδινιτητά. ἐδῶ και ἀρίνει γλωσσάδες ἐκεῖ, και ζωγραφίζει τοὺς κροτάφους μὲ κυανὰς διακλαδωθεῖς και βίφει τὰ χεῖλη ὡς ὄρατα χυμοέροστα και τὰ μυχούα ὡς θαλερὰ ρόδα, και τὰ αὐτὰ ὡς διαφνή γογγύλια, και τὰ χεῖρα τῶν δακτύλων ὡς κοραλικά ἀνοικτοχρωματισμένα.

Ὅλη αὐτὴ ἡ ποίησις τῆς κυκλοφορίας και ἡ φιλοσοφία τοῦ γροφικῶς και πλαστικῶς ὄρατου εἶχε μείνει διὰ τὸν νέον εἰπὸν βιβλίον κλειστὸν ἔως τὴν ὥρα. Καὶ διὰ μιᾶς τὸ βιβλίον αὐτὸ ἀνοίξεν ὀλοσελίδον και εἰς ὀλίγας ὥρας ἐσυνείθησε νὰ τὸ διαβχῇ ὡς νὰ ἦτο παλαιὸς και τακτικὸς ἀναγνώστης του. Ἐσῆκώσε τὰ μᾶτια του ἀπὸ τὴν ὄρατιαν εἰκόνα τοῦ μὲ τὴν χάριν καμπτομένου ἐμπρὸς τοῦ σώματος και ἡ φαντασία του τὸν ἔφερεν εἰς τὸ Belvedere τοῦ Βατικανοῦ, ὅπου εἶχεν ἴδει ἄλλοτε τὸ ἀγαλμα τῆς ἀναδυομένης Ἀφροδίτης. Καὶ ἐνόει τώρα τὸ κάλλος τῶν γραμμῶν τοῦ ἀναδιαπλουμένου τῆς θεᾶς σώματος και τὴν ποίησιν τῶν θαυμασίων καμπυλῶν, αἱ ὁποῖαι τότε τὸν εἶχαν ἀφήσει ἐντελῶς ψυχρὸν και ἀδιέφορον.

Ἐφοβεῖτο νὰ κινηθῇ μήπως χάσῃ τὴν ὄρατιαν στάσιν τῆς ἡ Μαρία· ἔφερε δὲ μόνον δειλὰ, δειλὰ, τὰ δάκτυλά του εἰς τὰ ὄρατα μαλλιά, τὰ ὁποῖα ἠμίπλεκτα ἔπιπταν ἀπὸ τὰ πλάγια κάτω, και ἐχαμήλωνε τὸ πρόσωπόν του ἔως τὴν κεφαλὴν τῆς, ὡς διὰ νὰ ὀφραίνεται τὸ ἄρωμα τὸ ἐλαφρόν, τὸ ὁποῖον εἶχαν ἀφήσει τὰ λευκὰ ρόδα ἐπάνω εἰς τὰ μαλλιά τῆς, ὡς τὰ εἶχε τυναρμολογήσει διὰ τὸ πρῶγευμα τὸ πρῶν.

Ἐμειναν εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν πολλὴν ὥραν. Ἡ ὄρασις, ἡ ὁποία εἰτέδυν ἀπὸ τὰ ἀνοικτὰ παραθύρα, ἔκαμνε και τοὺς δύο νὰ φρικιοῦν, νὰ ριγοῦν σχεδόν. Ἄλλ' ὅμως οὔτε ὁ εἶς, οὔτε ὁ ἄλλος ἀπεφάσιζε νὰ κινηθῇ. Ἀφῆνης ὁ σκύλλος ἔξω ἤρχιτε νὰ γαυγίζῃ μὲ πολλὴν ὀρμὴν και ἡ Μαρία ἀνήσυχος ἀνεπήδησε. Τί εἶναι; Ποῖος νὰ εἶναι αὐτὴν τὴν ὥραν; ἔρχονται νὰ καταστρέψουν τὸ ὄρατόν μας δειρον. Ἐμπαθῶν ὅτι εἶσαι ἐδῶ και ἔρχονται νὰ σὲ πάρουν ἔως!

Ὁ Κώστας ἐσηκώθη και αὐτός. Ὁ ἐγωϊσμὸς του προτεβλήθη μὲ τὰς τελευταίας αὐτὰς λέξεις. Μήπως εἶμαι μικρὸ παιδάκι, ἀπήνητσε, και ἔρχεται ὁ μπαμπᾶς μου νὰ μὲ τραβῆξῃ ἀπὸ τ' αὐτὸ! Τί ἀνοήσιον εἶπες, ma-chère, τῆς εἶπε γαλλιστὶ μὲ κάποιαν δυσθυμίαν, και διηυθύνθη πρὸς τὸ παράθυρον.

Ἐξω τὸ σκότος εἶχε καλύψει ὅλην τὴν φύσιν και τὰ δένδρα τοῦ κήπου μὲ τὰ ἀραιὰ φύλλα τῶν ὀμοιάζαν ὡς μαλλιαρὰ ζῆα ὀρθωμένα, τείνοντα ἀνὰ πᾶσαν διεύθυνσιν λιποσάρκους βραχίονας. Ὁ σκύλλος ἐξηκολούθη νὰ γαυγίζῃ και σικὰ ἀνδρὸς διεγράφετο ἔξω ἀπὸ τὰ κάγκελα τῆς θύρας.

Ἡ Μαρία εἶχεν ἐξέλθει εἰς τὸ μικρὸν πλατύσκαλον και ἐντὸς δύο λεπτῶν εὐρέθη κάτω και διηυθύνετο πρὸς τὴν θύραν. Ποῖος εἶναι ἐκεῖ, εἶπε τουρκικὰ, διότι ὅσον ἐπλησίαζε διέκρι-

νεν ότι ο επισκέπτης ήταν άνθρωπος του λαού, με κοντοβράκια και φεσάκι.

Ο Κώστας έτρεξεν όπισω της. "Αρπασε, της είπε, θά ύπάγω εγώ νά ιδώ ποιός είναι. Δέν φοβήσαι ;

Η Μαρία εξηκολούθησε τόν δρόμον της, ως νά μήν είχεν ακούσει. Είμαι εγώ, κοκκώνα, απήντησε τουρκικά ό έζωθεν της θύρας.

Ήτο ό Αρμένιος κηπουρός, ό όποιος έμμενε με την γυναίκα του όλίγα βήματα μακράν της επαύλεως εις ένα μικρό σπιτάκι και ό όποιος είχεν ειδοποιηθή από ένα άλλον τουρκοκ, ότι εις τό βάθος του κήπου έφαινοντο φώτα. Τόν τουρκοκ εκείνον διαεάτην εγαύγιζεν ό σκύλλος πρίν, διότι είχε πλησιάζει και είχε δοκιμάσει νά ανοίξη τήν θύραν.

"Α! έσύ είσαι, Αγκόπ; είπεν ή Μαρία, ένψ ό Αρμένιος ήνοιγε με τό ιδιόν του κλειδί τήν θύραν. Ήλθα από τό μεσημέρι σήμερα, αλλά δέν σάς ερώναζα; γιατί είχα και τόν σελεπή μαζή και δέν είχα ανάγκη από συντροφιά.

Έν τῷ μεταξύ είχε πλησιάσει και ό Κώστας. Νά τον ό σελεπή, είπεν ή Μαρία, ένψ ό Αρμένιος έφερε τό χέρι εις τό στόμα και έπειτα εις τό μέτωπον, κάμων τόν τεμενλ κατά τήν τουρκικήν συνήθειαν.

— "Ελα μέσα νά σε κεράσω, Αγκόπ.

— Η κοκκώνα δε θέλει νά πῶ τό γυναικα νάρθη νά κάμη δουλειά; ήρώτησεν ό άνθρωπος εις κακήν έλληνικήν γλώσσαν.

Η Μαρία έστράφη πρὸς τόν άνδρα της.

Ο Κώστας εύρε τήν ιδεαν αυτην θαυμασιαν. Νά έλθη άμέσως, είπε. Θά μᾶς άνάψη φωτιά, θά μᾶς φέρη αυγά φρέσκα δια νά κάμωμεν όμελέταν και θά σε βοηθήτη όλίγον.

Ο Αρμένιος απεμακρύνθη. Οί δύο νέοι εξήθησαν εις τόν δρόμον. Έάν εκάναμεν όλίγα βήματα ως πού νάρθη ή Χρυσή, είπεν ή Μαρία, αισθανομένη τήν ανάγκην νά κινηθη, νά ξεμουδιάση, νά κάμη όλίγη άσκησην.

— "Οχι! ό περιπατος αυτίς δέν μου μειδιᾷ καθόλου. Προτιμῶ εφ' όσον θά έτοιμαζεται τό δειπνόν μας νά γραψω όλίγας λέξεις εις τήν μητέρα μου, τας όποιας ό Αρμένιος σου θά φροντίση νά στείλη με κανένα καϊζήν.

— "Οπως θέλης, είπεν ή Μαρία.

Έν τῷ μεταξύ έρθασεν ό κηπουρός με την γυναίκα του, ή όποις δέν όμίλει ούτε μίαν λέξιν έλληνικά. Σκυφοί και ταπεινοί και οι δύο των, χωρ' τήν συνήθη περιέργειαν τῶν ύπηρετῶν, συνειθισμένοι ως τυπλά όργανα μόνον διαταγᾶς νά εκτελοῦν, και μόνον πίστιν απεριόριστον νά τρέφουν πρὸς τὰ άφεντικά των, εχαιρέτισαν διερχόμενοι πρὸ τῶν δύο νέων και διηυθύνθησαν πρὸς τό έσωτερικόν του κήπου.

Η Μαρία τούς ήκολούθει δια του βλέμματος. Αί σκιαί των τῶρα είχαν άναμιχθή με τας σκελετώδεις σκιας τῶν δένδρων, εις ά έδιδαν ζῶν και μεθ' ὧν άπετέλουν σύμπλεγμα του σκότους αρκετά φαντασμαγορικόν. Ο Κώστας έπηρε τήν Μαριαν από τό χέρι και εισήλθε, κλειών τήν θύραν όπισω του. Ο σκύλος ήρχισε νά πηδᾷ και νά γλύφη τας χείρας της κυρίας του. Δια τόν σύντροφόν της έφαινετο έχων άκόμη ένδοιασμούς. Ήθάναντο ότι ήτο φίλος, αλλά έμμενε επιφυλακτικός. Η Μαρία τόν έλυσε και τό ευγενές ζῶον, ως αισθανόμενον ότι ήτον ό μόνος φύλαξ ὧλων κατά τήν νύκτα εκείνην της έρνμίας και της σιγῆς, τούς ήκολούθησεν όλίγον και

έπειτα έστράφη πρὸς τὰ όπισω και έκαμε μόνος του ὧλον τόν γύρον του κήπου, ένψ οι κύριοι του έπροχώρησαν πρὸς τό οίκημα. Η Μαρία άνήλθε πρώτη, έμβήκεν εις τήν όλοφώτιστον τραπεζαριαν, ήνοιξεν έν συρτάρι τραπεζιοῦ, από τό όποιον έβγαλεν ό,τι έχρειάζετο πρὸς γραφήν, τὰ έτοποθέτησε πάνω εις τό τραπέζι και έσπρωξε πρὸς αυτό ένα σκαμνι τρίποδο μεταξωκεντημένο.

Ο Κώστας έπλησίασεν, εκάθισε και με σκιαν μελαγχολίας εις τό μέτωπον ήρχισε νά γράφη. Η Μαρία όρθή από επάνω του, παρηκολούθει δια του βλέμματος τὰ γραφόμενα. Και εις τό ιδιόν της μέτωπον είχε σχηματισθή αϊφνης μία πτυχή άδημονίας. "Οχι, του είπεν. Μή ψεύματα!

— Αλλά τί νά γράψω λοιπόν; Και έσχισεν εις τεμάχια τό χαρτί του.

α' Αποψε δέν θά έλλῶ, μη με περιμένετε. Ές αύριον», ύπηγόρευεν ή Μαρία, ένψ ό Κώστας έγραφε, χωρís οὐδέν νά άντείπη.

(Έπεται συνέχεια)

Μάτα

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΣΤΡΑΤΩΙΤΑΙ

Δέν θά άνατρέξωμεν εις τήν εποχήν του κατακλισμού, ούτε εις τήν αιγυπτιακήν αρχαιοίτητα, άλλ' ούτε θά διαταράξωμεν εις τόν αιώνιον ύπνον των τας Αμαζόνιας με τούς κατεστραμμένους μαστίους, αι όποιαί τόσον μεγάλην θειαν κατέχουν εις τήν αρχαίαν φιλολογίαν και τέχνην και τῶν όποιων τόσον δημοτικᾶς κατέστησαν τας μορφᾶς και τὰ ένδύματα τὰ άγάλματα του Φειδίου και του Πολυκλείτου και τῶν όποιων μάλιστα τὰ κειοθώματα μετά τόσου ένθουσιασμού έψαλλον κατά τίν XVIII αιώνα.

Αλλ' ούτε αι Αμαζόνιας του 1540, αι όποις εις τήν μεσημβρινήν Αμερικην τόσον ήγωνίσθησαν δια τήν έλευθεριαν των κατά του εκμεταλλευτου Φραγκίσκου Ουελάνα δέν θά συμπεριληφθῶσιν εις τήν μελέτην ταύτην.

Αλλ' ούτε ή Ζηνοβία, ή βασίλισσα της Παλμύρας, της όποιας τήν μορφήν δίσωσαν τὰ νομίσματα και μετάλλια, ούτε ή Σεμίραμις, ή βασίλισσα τῶν Αστυριαν, ούτε ή Ιαπωνίς αυτοκράτειρα Δζίνεγκω - Κόγκο, ή κατακτήτρια της Κορίας θά άναφερθη ένταυθα. Όσον άξια ένδιαφέροντος και άν είναι αι προσωπικότητες αυται, και όσον ένδόξως και άν έφεραν τὰ όπλα, είναι πολύ άπομεμακρυσμένα της εποχής μας και από τριαύτην άπόστασιν ό ήρωϊσμός των περιβάλλεται ως υπό τύπον μύθου.

Αί πρώται γυναίκες στρατιῶται έλαβαν και κατὰ τούς νεωτέρους χρόνους τὰ όπλα δι' υπεράσπισιν της χώρας των ή δι' ανεξαρτησίαν της πατρίδος των. Τοιαυται υπήρξαν αι ήρωίδες, τῶν όποιων πολλαί πόλεις διετήρησαν τὰ όνόματα δια της έπωνυμίας φερωνύμων ὄδῶν.

Τοιούτων γυναικῶν δέν έστερήθησαν ούτε οι Παρίσιοι, ούτε ή Έλβετία, ούτε ή Ιταλία, ούτε ή Ισπανία, εις τας γενικᾶς και έθνικᾶς εξεγέρσεις των κατὰ τῶν ξένων κατακτητῶν.

Η γυνή έν τούτοις άν και συχνά και εις πάσαν εποχήν έφεραν όπλα, δέν ένεδυθη με άνδρικόν καθ' όλοκληρίαν ένδυμα είμη τήν ήμέραν, καθ' ήν κατετάχθη εις τόν τακτικόν στρατόν και εξέλεξεν ως στάδιόν της τό στρατιωτικόν.

Γυναίκες στρατιῶται! μακρά διαδοχή μη ποσῶς διακοπεῖσα έν τῇ εξέλιξει τῶν αιῶνων, της όποιας ή ιστορία μᾶς περιέσωσε τὰ όνόματα και μᾶς μεταδίδει έπιμελῶς τας βιογραφίας. Η Ιωάννα δ' Αρκ δέν θά εξέπληττε πλέον κανένα, εάν ήθέλαμεν νά άναμνησθῶμεν, ότι όχι μόνον ως γυνή στρατιῶτης δέν είναι εξαίρεσις, άλλ' εις τούς αρχαιοτέρους χρόνους υπήρξε τύπος κοινός δια τας έπιθυμούσας νά δράσωσιν εκτός του στενοῦ κύκλου του οίκου γυναικῶς.

Τοιαυται υπήρξαν αι γυναίκες πυργολέσποιναί, αι όποιαί κατὰ τήν εποχήν τῶν Σταυροφοριῶν, ένᾶ μη χωρισθῶσιν από τούς συζύγους των, άνήλθαν και αυται εις τούς ευγενούς φυλης ίππους των και ήκολούθησαν τας έπτευτικᾶς εκστρατείας τῶν Σταυροφοριῶν. Δέν κατεδέχθησαν νά λάβουν μέρος εις τας εκστρατείας ταύτας ταπεινωμένοι ως άσθενή όντα, επί ζῶον ήσύχων και πλουσίως διακεκοσμημένοι έν τῷ μέτῳ της πολεμικῆς εκείνης ακολουθίας. Ανεχώρησαν ως άνδρες, με τόν σταυρόν επί του στήθους και ως άνδρες ήγωνίσθησαν και απέθαναν.

Όπως δήποτε άν και πολλαί προηγήθησαν της Ιωάννας δ' Αρκ, διαπρέψασαι δια γενναίων πράξεων, αυτη όμως ανοίγει τήν μακράν σειράν τῶν στρατιωτικῶν γυναικῶν, εκ τῶν όποιων μᾶς έμμενε κατι πλέον άπτόν, πλέον συγκεκριμένον από έν όνομα. Η φυσιογνωμία της ήμπορεί νά χρησιμεύση ως άντικείμενον σζητήσεως, τὰ χαρακτηριστικά της δύνανται νά δώσουν τόν τύπον ιδεῶν συνθηκῶν, άλλ' ὅλαι αι παραστάσεις της είτε ως άγάλματα και άναγλυφα και εικόνες και χειροτεχνήματα άφίνου τήν έντύπωσιν γυναικῶς υπό σπολήν μαχητοῦ και άναπνευστῶσι τόν γενικόν τύπον της ήρωϊδος περιεβλημένης τόν σιδηρον.

Αί στρατιωτικᾶι γυναίκες υπήρξαν ιδίως φύτως χειραφετημένοι, τόσον περισσότερο, όσον άνήκουσιν εις ὅλας τας κοινωνικᾶς τάξεις, μεταξύ τῶν ευγενῶν, ως και μεταξύ τῶν θυματέρων του λαοῦ. Αί μὲν έτεδόθησαν εις τό στρατιωτικόν στάσιον, ως εκ της άντροπῆς της εποχής των, του κύκλου εις ὃν άνήκον, γυναίκες του πολέμου και εξ έντίκτου και εκ καταγωγῆς. Αλλαι εύρέθησαν στρατιῶται. εἰ της φορῆς τῶν πρκαμάτων και έπολέμησιν εκ μίσους πρὸς τόν πολεμον, διότι τό μέρος των υπήρξε πάντοτε άμυντικόν, ποτε έτιθετικόν. Φυσιογνωμίαι πολλαπλαϊ, αίντινες δύνανται νά διακριθῶσιν εις δύο διακεκριμένας κατηγορίας, άλλὰ τῶν όποιων οι τυποι ποικίλλουσαν αναλόγως πρὸς τας εποχᾶς. Κατὰ τόν XVI αιώνα πνεῦμα πάλιν θρησκευτικῆς σταυροφορίας έπιπνέον, τας αναγκάζει νά λάβουν τὰ όπλα. Τόν XVII αιώνα τούναντίον, μάλλον φαντασιοπληξία και τάσις πρὸς θόρυβον, πρὸς ανεξαρτησίαν, πρὸς δράσιν τας ὠθεῖ εις τοῦτο.

Κυρίως είπειν είναι αι άτακτοι του στρατοῦ. Αλλά ποίος περιωπῆς! ή δουκισσα de Longueville, ή δις de Montpensier, ή κ. de Chevreuse, ή κ. de Monthajon, ὅλαι αι ὠραϊκι αυται κυρίαί με τούς μεγάλους περωτιούς πίλους, με τὰ μαλλιά εις μποῦκλες, με τούς μεγάλους κυματίζοντας λαιμοδέτας, με τας θαυμασιᾶς ταινίς επί του στήθους, με τήν στολήν κτάρροτον από γαλόνια και χρυσᾶ κεντήματα. Όλαι αι εκκεντρικᾶι αι πολεμοῦσαι από ιδιοτροπίαν, από έρωτα, από φυσικήν κλίσιν πρὸς τὰ όπλα. Γυναίκες πολυμήχανοι και γυναίκες φοβερῶν πκθῶν, με χαρακτηριστῶρα και με θάρ-

ρος έντελῶς άνδρικόν. Έχουν ὠραϊκ λακάκια εις τας παρειᾶς και ὅμως τὰ χείλη των θά ήσαν θυμασία και άν έστολίζοντο από μύστακα. Φέρουν κρᾶνος και θώρακα και ὅμως πολλαί εξ αυτῶν ως ή δουκισσα του Montpensier άφίνουσαν κυματίζη υπό τόν θώρακα κατι συμβολίζον τήν γυναικείαν ένδυμασίαν. Φέρουν φρέματα ένίοτε, έτοιμοι ὅμως πάντοτε νά υποδυθῶν με πολεμικά υποδήματα και στρατιωτικᾶς περισκελίδας με μακρά τρίχαπτα, ως τας έφερον και οι άνδρες της εποχής των.

(Κατὰ τό Γαλλικόν)

Έβρανίστρια

ΣΤΟ ΝΗΣΙ ΤΗΣ ΚΕΡΚΥΡΑΣ

Νησάκι χαυδεμένο από τόν μπάτη και νανουρισμένο από τό μουρμούρισμα, που χυδεδούνας σε άφίνουσαν τὰ κύματα, λουσμένο από του ήλιου τις θερμές άχτίδες και τις γλυκιές ματιές του φεγγαριου, στολιμένο με τήν πρσιανάδα τῶν λειβαδιῶν και τῶν κάμπων σου, τῶν έξοχῶν και τῶν κήπων σου, τῶν λόγκων σου και τῶν βουνῶν σου, τραγουδισμένο έπό τόν άθνατο της Οδύσειας ποιητήν, όχι τραγούδι δέν σου ψάλλω, μά σε σένα ή κάθε σκέψη μου τρέχει.

Σε σένα ή κάθε σκέψη μου τρέχει άστρολουσμένο της Κερκυρας νησί. Ο αν τό βατόρι σχίζοντας τὰ γαλανὰ κύματα, μ' έπερνε στην άθνατη του Περθενῶνα χώραν, όταν έχοντας στραμμένο σε σένα τό μάτι, σ' έβλεπα νά χάνεσαι λίγο, λίγο και σαν μικροῦλα ζωγραφία νά πλες άπάνου στα κύματα, στίχοι γένηκαν οι πόθοι της καρδιάς μου και άκράτητοι ή σκέψη μου έτρεξε σε σένα, στα πράσινα βουνα σου, στα μαγεμένα σου άρουγικλια, στις χάρες και στίς όμορφιές σου. Θυμήθηκα τις φεγγαροστολισμένες σου βραδιές, όταν χίλια φιλιὰ κ' έρωτικᾶς ματιές άλλάζουν τό φεγγάρι με τό κύμα, τό δροσερό άγεράκι με τὰ φύλλα τῶν δέντρων, τό κύμα με τήν άμμουδιά κι' ή όμορφιά με τήν γαλήνη.

"Οχι τραγούδι δέν σου ψάλλω, μά σε σένα ή κάθε σκέψη μου πετᾷ.

Σε σένα ή κάθε σκέψη μου πετᾷ συντροφιασμένη με τή φαντασία.

Και βρίσκομαι πάλιν στην γλυκειά μου πατρίδα. Είναι ή ὠρα που ό ήλιος κρύπτεται στην δύτι, αφήνοντας όλίγες μονάχ άχτίδες για στερνή παρηγοριά. Σταματημένη στο Κανόι βλέπω τό Ποντικονήσι και τό μοναστηράκι τῶν Καλογρηῶν στη μέση από τὰ κύματα και τό Αχιλλειον ν' άσπρίζη στον άπέναντι καταπράσινο λόφο. ρίχνω μάτι τεχνίτου στο φρούριο και καθισμέ η στην άκρογιαλιά καμαρώνω τό «Μοιρεπος», ένψ συλλογίζουσαι του Βίδου τις δροσερές κλοκακιριές βραδειές, και της Γαρίτσας τις χάρες, ένψ στ' αυτιά μου φτάνουσε οι μακρυσμένοι ήχοι του τραγουδιου του βαρκάρη. Και χωρís νά τό νοιώσω, γονατίζω μπροστά στις θείες όμορφιές, που για νά γεινουν έλαβαν έμπνευσιν άπ' τόν Έρωτα και τήν Τέλην έφόρεσαν στεφάνι.

Σε σένα ή κάθε σκέψη μου τρέχει, μά τραγούδι δέν σου ψάλλω.

Αν τό άγέρι θελήση νά πάρη τούς ήχους που άφίνουσαν τὰ χείλη μου στην άνάμνησί σου, άν τό κύμα θελήση νά πάρη στα γαλανὰ νερά του τό χαραγμένο τότες φορές στην άμμου-

σιν ὀλίγην γυμναστικήν, πρωϊνούς περιπάτους καὶ νὰ κατακλίνωνται τὴν ἑσπέραν ἑνωρίς. Τελευταίον κατὰ τι γεῦμα τῶν μελῶν τοῦ συλλόγου ἡ δεσποινὶς "Αρμυτρογὰ ἀνέγνωσεν ἑνδικὰ φέρον ὑπόμνημα, ἀπαρ. ἠμοῦν τὰς ἀσθενείας, εἰς ἃ ὑποπίπτουσιν αἱ γυναῖκες ἕνεκα τῶν πολλῶν στενῶν ἐνδυμάτων, καὶ κατέληξε προτείνασα, ὅπως καταργηθῇ ὁ στηθόδεσμος, ἡ ζώνη καὶ αὐτὰ τὰ ὑψηλὰ ὑποδήματα, ἅτινα σφίγγουσι τὸ κάτω μέρος τῆς κνήμης, εἰσαχθῆ δὲ μεταξὺ τῶν μελῶν τοῦ συλλόγου τὸ ἄνετον καὶ χαρῖεν ἄρχαιον ἑλληνικὸν ἔνδυμα. Ἡ πρότασις τῆς δεσποινίδος "Αρμυτρογὰ ἐγένετο ἄποδεικτὴ μετ' ἐνθουσιασμοῦ· καίτοι δὲ ἡ ἀπόφασις τοῦ συλλόγου δὲν εἶναι ὑποχρεωτικὴ διὰ τὰ μέλη, ἐν τούτοις ἐπειδὴ ἐπίτης οἰκειοθελῶς ἀπεδέχθησαν τὰ περὶ τοῦ εἶδους τῆς τροφῆς ἀπορραϊσθέντα, θεωρεῖται πιθανόν ὅτι μετὰ τῆς αὐτῆς προθυμίας θ' ἀποδεχθῶσι καὶ τὴν περὶ τῆς μεταβολῆς τοῦ ἐνδύματος ληφθεῖσαν ριζικὴν καὶ ἐπιτυχῆ ἀπόφασιν.

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑ

Ἡ ἐπίκλησις μας ὑπὲρ τῆς πτωχῆς ἐκ Κρήτης ὄρφανῆς τῆς ὁδοῦ Λέκκα, εὗρεν ἡχώ εἰς τὰς καρδίας εὐγενῶν τινῶν ἀναγνώστριων μας, αἱ ὁποῖαι πρόθυμοι ἔσπευταν νὰ προσφέρουν τὸν ὀβολὸν τῶν ὑπὲρ αὐτῆς.

Ἄλλ' ὅ,τι συνεκίνησεν ἰδιαίτατα καὶ ἡμᾶς καὶ τὴν πτωχὴν πύχουσαν εἶναι ὠρική ἐπιστολὴ συμπαθείας καὶ στοργῆς, ἀπευθ. νθεῖται αὐτῇ παρὰ φιλικηθῶ του κυρίας ἐκ Βουκουρεστίου, ἡ ὁποία ὑπογράφεται «Σύζυγος Ἡπειρώτου» καὶ τὴν ὁποίαν μαυτεύομεν ὑπὸ τὸ ἀνώνυμον. Ἡ ἐν λόγῳ κυρίᾳ ἀπο-

Ἰερὴ Κιβωτὸ καὶ τοῦ Μεγάλου Νεοῦ τὰ ἄδυτα. Πίνει τὸ αἷμα τῶν Μακαβαίων ἢ γῆ, χωρὶς ν' ἀποδῶσῃ ἐλευθερίαν καὶ δικαιοσύνην. Ὁ Γαυλωνίτης Ἰούδας ἐχάθη, χωρὶς ν' ἀνορθώσῃ τὸν Νόμο καὶ νὰ προσφάξῃ ἀπὸ τῆς μάτης ἡ σπατὴλ τῶν ἀνθρώπων τοὺς ἀναφάρετους τίτλους τοῦ Ἰεχωῶθ. Τῆς Ἐπαγγελίας ἡ Γῆ, χωρισμένη σὲ βασιλείαν καὶ τοπαρχίας, κατατρώγεται ἀπὸ τὸν ἐμφύλιον σπαραγμὸν, ματώνεται ἀπὸ τὰ μίση τῶν τέκνων τῆς, σὺν νὰ τὴν βαρβαίνει ἀκόμα ἡ ἀπειθεῖα τῶν προγόνων στὴν ἔρημον τοῦ Σίν. Κόλασις ἐγένετο ὁ ποτὲ Παράδεισος. Ἐγωιστῆς κ' ἐκδικητικὸς καὶ ἄδοξος ὁ περιούσιος λαὸς τοῦ Κυρίου. Πῶς θὰ ζήσῃ σὲ τέτοιον κόσμον τὸ παιδί τῆς;

Ἄλλ' ἄξια ἡ μητρικὴ συνειδήσις θαυματουργῆ ἔσχεσε γιὰ μᾶς τὸ μυστήριον καὶ λύχνος ἡλιοστάλαχος ἐκρεμάσθη κ' ἐμπρός τῆς, ἔτοιμος νὰ δεῖξῃ τὸ μέλλον τοῦ νεογέννητου, ὅπως ἡ νεφέλη ἔδειξεν ἄλλοτε τὸν ἄγνωστο δρόμον στὴ φυλῆ τῆς. Καὶ τὸν εἶδε τριαντάχρονον λεβ. ντιονὸν νὰ ταράξῃ καὶ νὰ μαγνητίζῃ τὴς ψυχῆς τοῦ πληθῶς. Ψηλός, λυγρός, μὲ σεβαστὴ μελαγχολία στὸ ροδοζύμωτο πρόσωπον, μὲ τὰ καστανά μαλλιά κυματιστὰ στοὺς ὤμους, μὲ τὸ στόμα γλυκοστάλαχο καὶ τὰ γαλανὰ μάτια ὠμιλοῦσε στὴν λαὸν, τὸν ἐσυμβούλευε καὶ τὸν ἔπειθε. Ἐκήρυττε στίς συναγωγὰς καὶ χιλιοὶ τὸν ἄκουαν ἀνέβαινε στὸ βουνὸ καὶ μύριοι τὸν ἀκολουθοῦσαν. Διαβαίνει ἀνεμόφτερος τὴν λίμνην τῆς Γεννησαρέτ καὶ ρίχνονται λαμνοκοπῶντας οἱ κόσμοι στὰ βήματά του. Οἱ Προφῆτες ποῦ ἐπροσπερνοῦσαν, τώρα πησοδρομοῦν ὑποταχτικοὶ τοῦ

Ὁ Νόμος τοῦ Μωϋσῆ ἀναζήτ' ἐπὶ λόγια του καὶ συμπληρῶεται. Ἡ ἔρημος γῆ ἀναδρόσεται· τ' ἀπελπισμένα στήθη ξαναθαρεύουν· τὰ πλανημένα πρόβατα γυρίζουν πάλι στὴ μάντρα των. Ἡ ἀγάπη τρέχει ἀδελπάντη ἀπὸ τὰ πλατεῖα στέρνα του καὶ δροσίζει τὸ φλογερὸ καμίνι τῆς κακομοιρίας. Οἱ ἔπιστοι πιστεύουν καὶ ὑψώνονται οἱ ταπεινοὶ· τυφλοὺς φωτίζει, χωλοὺς ὀδηγεῖ. Τὰ Ἱεροσόλυμα τὴς πόρτες των ἀνοίγουν νὰ τὸν δεχθῶν στεφανωμένον μὲ βῆμα. Σύγκαира ὁμοῦς καρφῶνουν τὸν σταυρὸ ποῦ θὰ βιστάξῃ τὸ ἀδάσταχτο κορμί. Ὁ φθονερὸς μαθητὴς τὴν παραδίνει μὲ φίλημα. Ὁ δειλὸς φίλος τὸν ἀρνεῖται πρὶν ἰαλήσῃ ὁ πεινρὸς. Μὰ ἐκεῖνος ἀνώτερος ἀπὸ τὰ τέκνα τῶν ἀνθρώπων, συγχωρεῖ τὴν ἄρνησιν καὶ τὴν προδοσίαν, διαβαίνει πρῶς μέσα ἀπὸ τοὺς ἐμπαιγμοὺς· καὶ τὰ φτυσίματα, πίνει τὸ ξύδι καὶ τὴν χολήν, φορεῖ τὸ ἀχαθερὸ στεφάνι, τὴν περιφρονητικὴν χλαμύδα, κρατεῖ τὸ καλαμῆνο σκῆπτρον καὶ ἀνέβαινε στὸ μαρτύριον.

— Γυναίκα, νὰ ὁ γυιὸς σου· λέγει τὴν τελευταία στιγμήν.

στέλλει πρὸς τὴν νεκρὰν πύχουσαν δρ. ἐκατὸν μετὰ τῶν εὐχῶν τῆς, ὅπως ἀνακτήσῃ τὴν υἱεὶν τῆς.

Ἡ κόρη, ἡ ὁποία ἀτὸ σήμερον θὰ μὲνη εἰς τὸ Πολιτικὸν Νοσοκομεῖον δι' ὀδοντογνάτην ἐγχείρησιν— ὁ «Εὐχγγελισμὸς» ἡνθήθη νὰ τὴν δεχθῆ δωρεὰν— ἔνευ τῆς ὁποίας ἡ θεραπεία τῆς ἀπέβαινε ἀδύνατος, ἡ κόρη ἡ ὄρφανὴ θὰ φέρῃ μαζὶ τῆς εἰς τὴν κλίνην τῆς τῆς φιλανθρωπίας τὴν ἐπιστολὴν τῆς εὐεργετίδος τῆς, ἣς ἡ τόσον εὐγενῶς καὶ γενναίως ἐκδηλωθεῖται τυμπάθει, θὰ ἀνακουρίζῃ αὐτὴν εἰς τὰς στιγμὰς τῶν μεγάλων πόνων, οὓς θὰ ὑποστῇ. Διὰ τῆς γενναίας δὲ συνδρομῆς τῆς εὐεργετίδος κυρίας καὶ τῶν λοιπῶν εὐγενῶν κυριῶν θὰ δυναθῇ ἐξερχομένη τοῦ νοσοκομείου νὰ διατηρηθῇ ὑπὸ τοὺς ὄρους τῆς ὑγιεινῆς διαίτης, δι' ἣς ἐλπίζεται ἡ πλήρης τῆς υἱεὶας τῆς ἀνάκτησις.

Τὰ ἤδη ἀποσταλέντα πρὸς αὐτὴν ποσά εἶναι δρ. 11, παρὰ τῶν μαθητριῶν τοῦ Πικθηνογωγείου Χιλλ καὶ ἡμίσεια διὰ γάλα κατ' ἐκάστην ἐπὶ δύο περιποῦ μῆνης. Φρ. χρ. 10 παρὰ τῆς δος Μαρίας Πινέλη. Πένναι Ἄγγλ. 18 ἤτοι δρ. 3 καὶ ὄχι 2 ὡς ἐγράφη κατὰ λάθος εἰς τὸ τελευταῖον μας φύλλον παρὰ τῆς κ. Σουνδικ. Δρ. 100 παρὰ τῆς συζύγου τοῦ Ἡπειρώτου ἐκ Βουκουρεστίου, καὶ φρ. 10 παρ' ἀνώνυμου Ν. κυρίας ἐκ Τεργέστης. Ἐν ὄλφ δρ. 114 καὶ φρ. χρ. 20. Εἰς τὰς εὐχαριστικὰς τῆς συμπαθεστῆς κόρης προσθέτομεν καὶ ἡμεῖς τὰς ἰδικὰς μας.

ΣΑΠΩΝ ΜΑΪΨΟΛ

ὅπως βῆφη τις εἰς ὄλα τὰ χρώματα διάφορα ὑάσματα.

Πώλησις παρὰ τὸ ἐλβετικὸν ὠρολογιοποιεῖον Δος Νικολάιεβιτς, ὁδὸς Σταδίου 28.

Χρήσιμον διὰ τὰς οἰκογενεῖας καὶ πολὺ οἰκονομικόν· μὲ ὑόνον δρ. 1.25 βῆφετε δύο κοστοῦμα.

Καὶ ἀποχαιρετᾶ μ' ἕνα βλέμμα μελαγχολικὸν, ἀλλὰ ἤρεμο τὴ μάννα ποῦ τὸν ἐγέννησε, τοὺς φίλους ποῦ τὸν ἐπίταψαν, τὸν λαὸ ποῦ τὸν ἐτυράνησε· τὴ Γῆ ποῦ εἶδε τὰ φαρμάκια καὶ τὸν Οὐρανὸ ποῦ ἔνοιξε φιλόστοργη ἀγκαλίαν νὰ δεχθῆ τὸ σῶμά του.

Ἡ μάννα ἦταν ἐκεῖ καὶ τὰ ἔδλεπεν ὄλα. Ἡθελε· νὰ φωνάξῃ, νὰ τρέξῃ γιὰ νὰ τὸν σώσῃ σπὸ τὰ χεῖρικ τῶν κακούργων, ἀλλὰ δὲν ἠμποροῦσε νὰ βγάλλῃ φωνὴ ἀπὸ τὸν λάρυγγά τῆς. Τὸ σῶμα δὲν ἀκολουθοῦσε τοὺς πόθους τῆς ψυχῆς. Μὰ ὅταν εἶδεν ἕνα στρατιωτὴ ἀγριοπρόσωπον, ἔτοιμο νὰ λογγίσῃ τὰ πλευρά του, ἐκκτόρθωσε νὰ σπάσῃ τὸν γλωσσόδετον:

— Μὴ!... ἐφώνασε μὲ ὄλη τῆς τὴ δύναμιν.

Καὶ μὲ τὸ ῥιμὴ! ἐξῆπνησε. Δὲν εἶδε ὀλόγουρ τῆς τίποτα ἀπὸ τὸ φοιχτὸν ὄραμα. Τὸ βρέφος ἐκοιμῶταν ἀκόμη πλάγι τῆς, μέσα στὴ φάτνη, ἀπάνω στὸ ἄχυρο. Ἄλλὰ δὲν ἐβασιλευν ἡ σιγὴ οὔτε τὸ σκοτάδι ὅπως πρὶν. Ἄγγελικὴ ἀρμονία κατέβαινε ἀπὸ τὰ αἰθέρια καὶ λαμπομέτωπο ἀστέρια ἔχουν θάλασσα τὸ φῶς του στὴ σπηλιά κ' ἔλουζεν ὄλα μὲ τὸ θαῦμα. Κ' ἐμπρός στὰ πόδια τῆς, κάτω ἀπὸ τὴν κοιτῆρα του, οἱ Μάγοι γονατιστοὶ μὲ τὰ δῶρά τους, τὴ σφύρα καὶ τὸν μύσχο καὶ τὸ λιβάνι, ὠνόμαζαν τὸν γυιὸ τῆς Βασιλέα καὶ Θεόν.

Ἐκεῖνη τὴν ὥρα ἐφάνηκε στὴν ἐμπατὴ χλωμὸς ὁ Ἰωσήφ.

— Νὰ φύγομε· λέγει τρέμοντας στὴ γυναῖκά του. Ὁ Ἡρώδης θέλει τὸ παιδί κ' οἱ ἀνθρωποὶ του γυρίζουν στὴ χώρα. Γλήγορα νὰ φύγομε!...

Ἐκεῖνη ἀρπαξεν ἀμέσως τὸ βρέφος, τὸ ἔσφρε στοὺς κόρφους τῆς κ' ἐπῆραν τὸν δρόμον γιὰ τὴν Ἀίγυπτον. Ἡ νύχτα ἔρρηξε· τὰ βήματά τους ἀπὸ τὸ ἄγρονο μᾶτι τῶν κατασκόπων. Ἄλλὰ τὰ αἵματα τῶν παιδιῶν καὶ ἡ φωνὴ τῶν μαννάδων ἀνέβαιναν ἀπὸ τὰ σπῖτια τῆς Γαλιλαίας, πρωτόλουθη θυσία στὸν ἀναμορφωτὴ τοῦ κόσμου.

— Πόσα αἵματα θὰ χυθῶν ἀκόμη· ἐψθύρισε προφήτης ἡ γυναῖκα. Πόσα αἵματα!...

Ἐτελεῖωσεν ὁ Ἀξιώτης τὸ διήγημά του καὶ οἱ σύντροφοι ἔκειναν ἀκόμη ἀκίνητοι σαν ὄνειροπλανημένοι. Μερικοὶ ἐσταυροκοπήθηκαν· ἄλλοι ἐστέναξαν βαθεῖα σαν νὰ ἐξῆπνησε κάτι παρήγορο μέσα τους. Ἄλλ' ὁ Κώστας ὁ θερμαστής ἴδους στ' ἀστεία καὶ τὰ σοδαρα ἠρώτησε πονηρὰ τὸν σύντροφό του:

— Δὲν μοῦ λές, βλάμη· εἶπεν ἡ Παναγία στ' ὄνειρό τῆς καὶ τὸν πατριώτη σου το Βαραβῶ;

Ἐκεῖνος ἐχλοταράχθηκε· φοδερὴ βλαστήμια ἀνέθηκε στὰ χεῖλη του. Τὴν ἐκατάπειν ὁμοῦς. Δὲν ἦταν καιρὸς τόρα νὰ κολασθῇ κανεὶς! Ἐχαμογέλασε, ἔκαμε τὸν σταυρὸ του κ' ἐξαπλώθηκε στὸ ἔρημον κρεβάτι του.

— Καὶ τοῦ χρόνου, παιδιά, στὰ σπῖτια μας, εὐχθήθηκε.

— Στὰ σπῖτια μας, εἶπεν ὁ θερμαστής, μὰ θὰ σὲ θερλίξ' ἡ πεῖνα.